

De Courtneys in hun strijd tegen gevreesde kapers

WILBUR

MOESSON

SMITH

XANDER

THRILLER

De drie jongens kwamen door het ravijn achter de kapel naar boven, zodat ze vanuit het huis en de grote stallen niet gezien konden worden. Tom, de oudste, ging, zoals altijd, voorop, maar de jongste broer volgde hem op de hielen en toen Tom op de plaats waar de stroom de eerste bocht boven het dorp maakte, bleef staan, begon hij opnieuw te protesteren.

‘Waarom moet ik altijd op de uitkijk staan? Waarom mag ik nooit eens meedoen, Tom?’

‘Omdat je de kleinste bent,’ antwoordde Tom met hooghartig gezag. Hij speurde het gehucht beneden hen af dat nu in het ravijn zichtbaar was. Uit de smederij steeg rook op en achter het huisje van de weduwe Evans wapperde het wasgoed in het oostenwindje, maar verder was er geen teken van leven. Omdat de oogst in volle gang was, waren de meeste mannen op deze tijd van de dag op de velden van zijn vader, terwijl de vrouwen, voorzover ze niet aan de zijde van hun echtgenoten zwoegden, in het grote huis aan het werk waren.

Tom grijnsde van tevredenheid en gespannen verwachting. ‘Niemand heeft ons gezien.’ Niemand zou hen bij hun vader kunnen verklikken.

‘Het is niet eerlijk.’ Dorian liet zich niet zo gemakkelijk afschepen. Zijn koperachtig gouden krullen vielen over zijn voorhoofd, waardoor hij op een boze cherubijn leek. ‘Ik mag nooit eens iets van je doen.’

‘Wie heeft je dan vorige week de valk laten vliegen?’ voer Tom tegen hem uit. ‘Wie heeft je gisteren mijn musket laten afvuren? *Ik*. Wie heeft je aan het roer van de kotter laten staan?’

‘Ja, maar...’

‘Niks te maren.’ Tom keek hem boos aan. ‘Wie heeft hier trouwens de leiding?’

‘Jij, Tom.’ Dorian sloeg zijn ogen onder Toms felle blik neer. ‘Maar toch...’

‘Je mag wel in mijn plaats met Tom meegaan,’ zei Guy zacht. Het was voor het eerst dat hij iets zei. ‘Ik ga wel op de uitkijk staan.’ Tom draaide zich naar zijn jongere tweelingbroer om, terwijl Dorian uitriep: ‘Mag dat, Guy? Wil je dat echt doen?’ Pas toen hij glimlachte, werd zijn volle schoonheid, als zonlicht dat door de wolken breekt, zichtbaar.

‘Nee, dat doet hij niet!’ onderbrak Tom hem. ‘Dorry is nog maar een kind. Hij mag niet mee. Hij blijft op het dak om op de uitkijk te staan.’

‘Ik ben geen kind,’ protesteerde Dorian woedend. ‘Ik ben bijna elf.’

‘Als je geen kind bent, laat ons dan de haren op je ballen eens zien,’ daagde Tom hem uit. Sinds hij ze zelf had, waren ze Toms maatstaf voor volwassenheid.

Dorian negeerde zijn woorden; hij kon zelfs nog geen licht, rossig dons tegenover de indrukwekkende haargroei van zijn oudere broer stellen. Hij probeerde een andere tactiek uit. ‘Ik zal alleen maar kijken, dat is alles.’

Tom maakte korte metten met het argument. ‘Ja, maar dan wel vanaf het dak. Kom mee! Straks komen we nog te laat.’ Hij begon de steile helling van het ravijn op te lopen. De beide anderen volgden hem, de een nog aarzelder dan de ander. ‘Wie zou er trouwens kunnen komen?’ hield Dorian vol. ‘Iedereen is bezig. Zelfs wij zouden moeten helpen.’

‘Zwarte Billy zou kunnen komen,’ zei Tom, zonder om te kijken. Het noemen van die naam bracht zelfs Dorian tot zwijgen. Zwarte Billy was de oudste zoon van de familie Courtney. Zijn moeder was een Ethiopische prinses geweest die Sir Hal Courtney uit Afrika had meegebracht toen hij van zijn eerste reis naar dat mystieke continent was teruggekeerd. Een bruid van koninklijken bloede en een schip vol schatten die op de Hollanders en de heidenen waren buitgemaakt, een reusachtig fortuin waarmee hun vader de oppervlakte van zijn oude landgoed had verdubbeld en dat ervoor had gezorgd dat de familie daarna tot de rijkste van Devon behoorde, zodat ze zelfs de Grenvilles naar de kroon staken.

William Courtney, Zwarte Billy voor zijn jongere halfbroers, was bijna vierentwintig jaar, zeven jaar ouder dan de tweeling. Hij was intelligent, meedogenloos en knap op een donkere roofdierachtige manier en zijn jongere broers haatten en vreesden hem met reden. Alleen al het horen van zijn naam was voor Dorian zo bedreigend dat hij huiverde en ze beklommen de laatste achthonderd meter van de helling zwijgend. Ten slotte lieten ze de stroom achter zich en naderden de rand waar ze onder de grote oude eik waarin de kiekendief de vorige lente had genesteld, bleven staan.

Tom liet zich tegen de stam van de boom zakken om op adem te komen. ‘Als het zo blijft waaien, kunnen we morgen gaan zeilen,’ zei hij, terwijl hij zijn pet afzette en zijn bezwete voorhoofd met zijn mouw afveegde. In zijn pet stak een veer van de vleugel van de wilde eend die de eerste vogel die zijn valk had gedood, was geweest.

Hij keek om zich heen. Hiervandaan hadden ze uitzicht over bijna de helft van het landgoed van de Courtneys, ruim zesduizend hectare glooiende heuvels en steile valleien, van bos, weidegrond en tarwevelden die zich tot aan de kliffen aan de kust uitstrekten en bijna de rand van de haven bereikten. Maar het terrein was Tom zo vertrouwd dat hij geen tijd aan het uitzicht verdedde. ‘Ik ga vast vooruit om te kijken of de kust veilig is,’ zei hij. Hij kwam overeind en liep diep vooroverge-

bogen voorzichtig naar de stenen muur die de kapel omringde. Toen hief hij zijn hoofd en tuurde eroverheen.

De kapel was gebouwd door zijn overgrootvader, Sir Charles, die door Queen Bess geridderd was omdat hij zich, als een van haar zeekapiteins, onderscheiden had in de strijd tegen de armada van Filips II van Spanje. Meer dan honderd jaar geleden had Sir Charles de kapel gebouwd ter glorie van God en ter herinnering aan het treffen van de vloot bij Calais. Hij had daar zijn titel verdiend en veel van de Spaanse galjoenen waren brandend het strand op gedreven, terwijl de rest ervan was verjaagd naar de storm die door vice-admiraal Drake de 'Wind van God' werd genoemd.

De kapel was een mooi, achthoekig gebouw van grijs steen met een hoge toren die op een heldere dag vanuit Plymouth dat meer dan twintig kilometer verder lag, gezien kon worden. Tom klom soepel over de muur en sloop door de appelboomgaard naar de met ijzer beslagen, eikenhouten deur van de consistoriekamer. Hij opende hem een klein stukje en luisterde ingespannen. Er heerste een diepe stilte. Hij glipte naar binnen en liep naar de deur die naar het schip leidde. Terwijl hij naar binnen tuurde, verlichtte het zonlicht dat door de hoge glas-in-loodramen naar binnen viel de kerk als een regenboog. Op de ramen boven het altaar was de strijd van de Engelse vloot met de Spanjaarden afgebeeld en God de Vader keek vanuit de wolken goedkeurend toe, terwijl de Spaanse galjoenen verbrandden.

De ramen boven de ingang waren er door Toms vader aan toegevoegd. Deze keer waren de Hollanders en de horden van de islam de vijanden die verslagen werden, terwijl Sir Hal, met heldhaftig geheven zwaard en met de Ethiopische prinses aan zijn zijde, boven de strijd was afgebeeld. Ze waren allebei in wapenrusting en hun schild was geblazoeneerd met het *croix patté* van de Orde van Sint-Joris en de Heilige Graal.

Het schip was vandaag leeg. Met de voorbereidingen voor het huwelijk van Zwarte Billy, dat aanstaande zaterdag zou plaatsvinden, was nog geen begin gemaakt. Tom had het gebouw voor zichzelf. Hij rende naar de deur van de consistoriekamer en stak zijn hoofd naar buiten. Hij stak twee vingers in zijn mond en floot er schrill op. Bijna onmiddellijk klommen zijn twee broers over de muur en kwamen naar hem toe rennen.

'Naar de klokkentoren, Dorry. Vooruit!' beval Tom en toen het erop leek dat de roodharige nog wilde tegensputteren, deed hij dreigend een stap naar voren. Dorian trok een boos gezicht, maar verdween de trap op.

'Is ze er al?' vroeg Guy met een lichtelijk angstige klank in zijn stem.

'Nog niet. Het is nog vroeg.' Tom liep de donkere stenen trap die naar de ondergrondse crypte leidde, af. Toen hij beneden was, maakte hij de gesp van de klep

van de leren buidel die naast zijn dolk aan zijn riem hing, los. Hij pakte de zware, ijzeren sleutel die hij die ochtend uit de studeerkamer van zijn vader had gehaald eruit en deed het traliehek van het slot. Hij duwde ertegen en het zwaaide met piepende scharnieren open. Hij aarzelde niet toen hij de kelder binnenging waar zovele van zijn voorouders in hun stenen sarcofagen lagen. Guy volgde hem met minder zelfvertrouwen. Hij voelde zich altijd slecht op zijn gemak in aanwezigheid van de doden. Hij bleef bij de ingang van de crypte staan.

Ter hoogte van de grond waren hoge ramen waardoor een spookachtig licht naar binnen viel. Stenen en marmeren doodkisten stonden langs de ronde muren van de crypte. Er waren er zestien die de stoffelijke resten van alle Courtneys en hun echtgenotes sinds overgrootvader Charles bevatten. Guy keek intuïtief naar de marmeren doodkist die het stoffelijk overschot van zijn eigen moeder bevatte. Zij was de middelste van Sir Hals drie overleden vrouwen geweest. Op het deksel lag een beeldhouwde effigie van haar. Ze was mooi, dacht Guy, net een bleke lelie. Hij had haar nooit gekend en nooit aan haar borst gezogen: de drie dagen durende bevalling van de tweeling was voor zo'n frêle schepseltje te zwaar geweest. Ze was, een paar uur nadat Guy zijn geboortekreet had geslaakt, aan bloedverlies en uitputting overleden. De jongens waren opgevoed door een reeks kindermisjes en door hun stiefmoeder, die de moeder van Dorian was geweest.

Hij liep naar de marmeren kist, knielde aan het hoofd ervan en las de inscriptie vóór hem: 'In deze kist ligt Margaret Courtney, geliefde tweede vrouw van Sir Henry Courtney, moeder van Thomas en Guy, die op 2 mei 1673 is heengegaan. Veilig in de boezem van Christus.' Guy sloot zijn ogen en begon te bidden.

'Ze kan je niet horen,' zei Tom, niet onvriendelijk.

'Dat kan ze wel,' antwoordde Guy zonder zijn hoofd op te tillen en zijn ogen te openen.

Tom verloor zijn interesse en liep langs de rij kisten. Rechts van zijn moeder lag Dorians moeder, de laatste vrouw van zijn vader. Het was pas drie jaar geleden sinds de kotter waarin ze samen met Hal gevaren had, bij de ingang van de baai omgeslagen was en het tij haar had meegevoerd naar de zee. Hal had alles gedaan om haar te redden, maar de stroming was te sterk geweest en het had weinig gescheeld of Hal was zelf ook een prooi van de golven geworden. Ze waren allebei in een door de wind gegeselde grot acht kilometer verderop aan de kust aangespoeld, maar Margaret was toen al verdronken en Hal bijna.

Tom voelde dat de tranen van diep binnen in hem opwelden, want hij had van haar gehouden zoals hij niet van de moeder die hij nooit had gekend, had kunnen houden. Hij hoestte en wreef over zijn ogen om zijn tranen terug te dringen voordat Guy zijn kinderlijke zwakheid zou opmerken. Hoewel Hal hoofdzakelijk

met Elizabeth was getrouwd om de tweeling een moeder te geven, waren ze al snel allemaal van haar gaan houden, zoals ze ook vanaf het moment dat ze van hem was bevallen, van Dorian hadden gehouden. Allemaal behalve Zwarte Billy natuurlijk. William Courtney hield van niemand, behalve van zijn vader. Hij probeerde zijn aandacht zoveel mogelijk op te eisen en was jaloers als hij die met zijn halfbroers moest delen. Elizabeth had de jongere jongens tegen zijn rancune en gewelddadigheid beschermd tot de zee haar van hen afnam en ze weerloos waren.

‘U had nooit bij ons weg mogen gaan,’ zei Tom zacht en vervolgens keek hij schuld bewust naar Guy. Maar Guy was te zeer in zijn gebed verdiept om hem te horen en Tom liep naar de andere kist die naast die van zijn biologische moeder stond. Deze was van Judith, de Ethiopische prinses en de moeder van Zwarte Billy. De marmeren effigie op haar kist liet een mooie vrouw zien met de felle, bijna havikachtige trekken die haar zoon van haar had geërfd. Ze droeg een kuras, zoals paste bij iemand die legers tegen de heidenen had aangevoerd. Ze droeg een zwaard aan haar riem en een schild en een helm rustten op haar borst. Het schild was geblazoeneerd met een koptisch kruis, het symbool van Christus dat zelfs nog ouder was dan de geestelijkheid van Rome. Ze was blootshoofds en haar haar was een kroon van dichte krullen. Terwijl Tom naar haar keek, voelde hij de haat die hij jegens haar zoon koesterde, in zich opwellen. ‘Het paard had je moeten afwerpen voordat je de kans had dat jong van je te werpen.’ Deze keer sprak hij hardop.

Guy stond op en kwam naar hem toe. ‘Het brengt ongeluk om zo over de doden te spreken,’ vermaande hij zijn broer.

Tom haalde zijn schouders op. ‘Ze kan me nu geen kwaad doen.’

Guy pakte zijn arm vast en leidde hem naar de volgende sarcofaag in de rij. Ze wisten allebei dat hij leeg was. Het deksel was niet verzegeld.

‘Sir Francis Courtney, geboren 6 januari 1616 in het graafschap Devon. Ridder in de Orde van de Kousenband en de Orde van Sint-Joris en de Heilige Graal. Navigator en Zeeman, Ontdekkingsreiziger en Militair. Vader van Henry en Heldhaftige Gentleman.’ Guy las de inscriptie hardop. ‘Door de laffe Hollandse kolonisten van Kaap de Goede Hoop valselijk beschuldigd van piraterij en door hen zeer wreed geëxecuteerd op 15 juli 1668. Hoewel zijn stoffelijk overschot aan de verre, woeste kust van Afrika ligt, zal de herinnering aan hem altijd voortleven in het hart van zijn zoon, Henry Courtney, en in het hart van alle dappere en trouwe zeelieden die onder zijn bevel de oceanen hebben bevaren.’

‘Hoe kan vader hier nu een lege kist neerzetten?’ mompelde Tom.

‘Misschien is hij van plan om grootvaders lichaam eens terug te halen,’ antwoordde Guy.

Tom wierp hem een scherpe blik toe. ‘Heeft hij je dat verteld?’ Hij was jaloers

omdat zijn vader zijn broer iets had verteld dat hij hem, als oudste zoon, niet had verteld. Alle drie de jongens aanbaden hun vader.

‘Nee, dat heeft hij niet gedaan,’ gaf Guy toe, ‘maar dat is wat ik voor mijn eigen vader zou doen.’

Tom verloor zijn interesse in het gesprek en liep naar het midden van de vloer, die met een vreemd cirkelvormig patroon van graniet en marmer van vele verschillende kleuren was ingelegd. Op vier plaatsen in de cirkel waren koperen kookpotten neergezet die de oude elementen vuur en aarde, water en lucht zouden bevatten wanneer de Tempeliers van de Orde van Sint-Joris en de Heilige Graal bij de volle maan van de zomernachtevening bijeen zouden komen. Sir Henry Courtney was een Zeevaarder-Ridder van de orde, zoals zijn vader en zijn grootvader vóór hem waren geweest.

In het midden van het koepeldak van de crypte was een luchtgat. Het gebouw was dusdanig geconstrueerd dat de stralen van de volle maan door deze opening op het patroon op de stenen vloer onder Toms voeten zouden vallen waar het geheimzinnige motto van de orde in zwart marmer was ingelegd: *In Arcadia habito*.

Geen van de jongens wist nog wat de diepere betekenis van deze heraldische tekst was.

Tom ging op de zwarte, gotische letters staan, legde zijn hand op zijn hart en begon de liturgie op te zeggen waarmee ook hij eens in de orde zou worden ingewijd. ‘Deze dingen geloof ik en ik zal ze met mijn leven verdedigen. Ik geloof dat er maar één God is in de Drie-eenheid van de eeuwige Vader, de eeuwige Zoon en de eeuwige Heilige Geest.’

‘Amen,’ riep Guy zacht. Ze hadden allebei een catechismus van de orde bestudeerd en kenden de honderd antwoorden vanbuiten.

‘Ik geloof in de communie van de Kerk van Engeland en in het goddelijk recht van zijn vertegenwoordiger op aarde, William de Derde, koning van Engeland en Schotland, prins van Ierland en Verdediger van het Geloof.’

‘Amen!’ herhaalde Guy. Eens zou hun allebei gevraagd worden zich bij deze illustere orde aan te sluiten, om in het licht van de volle maan te gaan staan en deze geloften serieus af te leggen.

‘Ik zal de Kerk van Engeland hooghouden. Ik zal de vijanden van mijn soevereine Heer, William...’ vervolgde Tom met een steeds luider wordende stem waaruit het kinderlijke timbre bijna helemaal verdwenen was. Hij zweeg abrupt toen hij door de opening boven zijn hoofd een zacht gefluit hoorde.

‘Dorry!’ zei Guy nerveus. ‘Er komt iemand aan!’ Ze bleven allebei stokstijf staan en wachtten op het tweede scherpe fluitsignaal dat hen voor gevaar zou waarschuwen, maar ze hoorden niets meer.

‘Zij is het!’ Tom grijnsde tegen zijn broer. ‘Ik was bang dat ze niet zou komen.’
Guy deelde zijn blijdschap niet. Hij krabde nerveus in zijn nek. ‘Dit bevalt me helemaal niet, Tom.’

‘Zeur niet, Guy Courtney.’ Tom lachte tegen hem. ‘Je zult nooit weten hoe lekker het is, als je het niet probeert.’

Ze hoorden het geruis van kleren en het lichte getrippel van voeten op de trap en toen rende een meisje de crypte binnen. Ze bleef in de ingang staan; ze hijgde snel en haar wangen waren hoogrood doordat ze de heuvel opgerend was.

‘Heeft iemand je uit het huis zien weggaan, Mary?’ vroeg Tom.

Ze schudde haar hoofd. ‘Niemand, meester Tom. Ze hadden het allemaal te druk met het naar binnen lepelen van de soep.’ Haar stem had een duidelijk lokaal accent, maar de klank ervan was licht en aangenaam. Ze was een goedgebouwde meid, met een volle boezem en een stevig achterwerk, ouder dan de tweeling en waarschijnlijk eerder twintig dan vijftien jaar. Maar haar huid was smetteloos glad als de beroemde Devon-room en haar knappe, mollige gezicht werd omlijst door verwarde lokken en krulletjes. Haar lippen waren roze, zacht en vochtig, maar haar heldere, pientere ogen die een beetje schuin stonden, hadden iets sluis.

‘Weet je zeker dat meester Billy je niet heeft gezien, Mary?’ vroeg Tom dringend.

Ze schudde haar hoofd, zodat de krulletjes om haar gezicht dansten. ‘Nee, ik heb in de bibliotheek gekeken voordat ik hierheen kwam en hij zat met zijn neus in de boeken, zoals altijd.’ Ze zette haar kleine door haar werk in de bijkeuken ruwe en rode handen op haar heupen en ze omspannen haar smalle leest bijna helemaal. De tweeling volgde haar beweging met hun ogen en liet toen hun blik op haar lichaam rusten. Haar bolle onderrokken en gerafelde rok kwamen tot halverwege haar mollige kuiten en hoewel haar voeten bloot en vuil waren, had ze slanke enkels. Ze zag hun blik en hun gelaatsuitdrukking en ze glimlachte omdat ze voelde dat ze macht over hen had.

Ze bracht een hand omhoog en maakte het lint waarmee haar lijfje gesloten was, gedeeltelijk los. De twee paar ogen volgden haar handen gehoorzaam en ze duwde haar borsten omhoog zodat ze tegen het resterende lint spanden. ‘Je zei dat ik er sixpence voor zou krijgen,’ herinnerde ze Tom die in beweging kwam.

‘Dat is waar, Mary.’ Hij knikte. ‘Sixpence voor ons allebei. Voor Guy en mij.’

Ze schudde haar hoofd en stak haar roze tong naar hem uit. ‘Je bent een slimmerik, meester Tom. Het was sixpence voor elk van jullie, een shilling voor jullie samen.’

‘Doe niet zo mal, Mary.’ Hij stak zijn hand in de buidel aan zijn riem en haalde er een zilveren munt uit, Hij gooide hem in de lucht. De munt glinsterde in het zachte

licht en draaide rond voordat hij hem opving en hem haar voorhield. ‘Een hele zilveren sixpence, helemaal voor jou.’

Weer schudde ze haar hoofd en ze trok de strik van het lint los. ‘Een shilling,’ herhaalde ze en haar lijfje ging een klein stukje open. De jongens staarden naar de strook witte huid die werd ontbloot en scherp contrasteerde met haar gebruinde, sproetige schouders.

‘Een shilling, anders gaat het niet door.’ Ze haalde met gespeelde onverschilligheid haar schouders op. Door de beweging schoot één dikke, ronde borst een stukje naar buiten. De punt ervan was nog steeds verborgen, maar de rand van het robijnrode aureool om haar tepel kwam verlegen vanonder de gefafelde rand van haar blouse tevoorschijn. De jongens waren sprakeloos.

‘Hebben jullie je tong verloren?’ vroeg ze uitdagend. ‘Ik denk dat ik hier niets meer te zoeken heb.’ Ze draaide zich om naar de trap en wiegde met haar ronde billen onder de rok.

‘Wacht!’ riep Tom met verstikte stem. ‘Je krijgt een shilling van me, Mary, mijn schat.’

‘Laat me het geld eerst zien, meester Tom.’ Ze keek over haar sproetige schouder om, terwijl hij verwoed in zijn buidel zocht. ‘Alsjeblieft, Mary.’ Hij stak haar de munt toe en ze kwam langzaam en wiegend met haar heupen, zoals ze de meisjes in de haven van Plymouth had zien doen, naar hem toe. Ze pakte de munt uit zijn vingers. ‘Vind je me mooi, meester Tom?’

‘Je bent het mooiste meisje van heel Engeland,’ zei Tom vol vuur en hij meende het uit de grond van zijn hart. Hij stak zijn hand uit naar de grote ronde borst die nu helemaal uit het lijfje tevoorschijn was gekomen. Ze giechelde en sloeg zijn hand weg.

‘Hoe zit het met meester Guy? Is hij niet het eerst aan de beurt?’ Ze keek langs Tom heen. ‘Je hebt het nog nooit gedaan, hè, meester Guy?’

Guy slikte moeizaam, maar kon geen woord uitbrengen. Hij sloeg zijn ogen neer en kreeg een vuurrode kleur.

‘Het is voor hem de eerste keer,’ bevestigde Tom. ‘Neem hem eerst maar.’

Mary liep naar Guy toe en pakte zijn hand vast. ‘Wees maar niet bang.’ Ze glimlachte tegen hem met haar schuinstaande ogen. ‘Ik zal je geen pijn doen, meester Guy,’ beloofde ze en ze begon hem naar de andere kant van de crypte te leiden. Guy rook haar toen ze zich tegen hem aandrukte. Ze had zich waarschijnlijk al in geen maand gewassen en rook sterk naar de keuken waarin ze werkte, naar spekvet en houtrook vermengd met de paardachtige geur van haar zweet en die van kreeft die in de pan staat te koken.

Hij voelde de gal in zijn keel opwellen. ‘Nee!’ flapte hij eruit en hij duwde haar

van zich vandaan. ‘Ik doe het niet... Ik kan het niet...’ Hij was bijna in tranen. ‘Ga jij maar eerst, Tom.’

‘Ik heb haar voor jou laten komen,’ zei Tom streng. ‘Als je het eenmaal voelt, zul je er gek van worden. Dat zul je wel merken.’

‘Dwing me alsjeblieft niet, Tom.’ Guys stem beefde en hij keek wanhopig om naar de trap. ‘Ik wil naar huis. Straks komt vader er nog achter.’

‘Ik heb haar onze shilling al gegeven,’ probeerde Tom hem te overreden. ‘Je gooit het geld weg.’

Mary greep zijn hand weer vast. ‘Kom nou maar mee!’ Ze trok aan zijn hand. ‘Goed zo. Ik heb al een tijdje een oogje op je, eerlijk waar. Je bent echt een heel knappe jongen!’

‘Laat Tom maar eerst gaan!’ herhaalde Guy, nu in paniek.

‘Goed dan!’ Ze liep heupwiegend naar Tom toe. ‘Meester Tom zal je wel laten zien hoe het moet. Hij moet het nu wel blindelings kunnen vinden – hij heeft het al vaak genoeg gedaan.’ Ze greep Toms arm vast en trok hem mee naar de dichtstbijzijnde kist, toevallig die van Sir Charles, de held van Calais, en leunde ertegenaan.

‘En niet alleen met mij,’ zei ze giechelend in zijn gezicht, ‘maar ook met Mabel en Jill, tenzij ze allebei hebben gelogen, en met de helft van de meisjes in het dorp, heb ik horen vertellen. Je bent een echte ram, meester Tom!’ Ze strekte haar hand naar beneden uit en trok aan de veters van Toms kniebroek. Tegelijkertijd ging ze op haar tenen staan en drukte haar mond op de zijne. Tom duwde haar naar achteren tegen de kist. Hij probeerde iets tegen zijn tweelingbroer te zeggen en liet zijn ogen in zijn richting rollen, maar haar zachte, natte lippen en haar lange kattentong die ze diep in zijn mond duwde, maakten dat onmogelijk.

Ten slotte trok hij zijn hoofd terug en hapte naar adem. Hij grijnsde tegen Guy, terwijl zijn kin nat en glanzend was van het speeksel van het meisje. ‘Nu zal ik je het mooiste laten zien dat je ooit te zien zult krijgen, ook al word je honderd jaar.’

Mary leunde nog steeds achterover tegen de stenen kist. Tom boog zich naar voren, maakte met geoefende vingers de koordjes van haar rok los zodat het kledingstuk opbollend naar beneden viel en om haar enkels bleef hangen. Ze droeg er niets onder en haar lichaam was heel glad en wit. Het leek alsof ze uit de fijnste was geboetseerd was. Ze keken er alle drie naar, de tweeling met bewondering en Mary met een trotse glimlach. Na een lange minuut van stilte die alleen onderbroken werd door Toms hortende ademhaling, trok Mary met beide handen haar blouse over haar hoofd en liet het kledingstuk op het deksel van de kist achter haar vallen. Ze draaide haar hoofd opzij en keek Guy recht aan. ‘Wil je deze niet hebben?’ vroeg ze, terwijl ze haar volle, mollige borsten in haar handen nam. ‘Nee?’ vroeg ze spot-

tend. Hij was sprakeloos en geschokt. Toen liet ze haar vingers langzaam over haar roomkleurige lichaam glijden, langs het diepe kuiltje van haar navel. Ze schopte haar rok weg en zette haar voeten uit elkaar, terwijl ze Guy bleef aankijken. ‘Zo’n lekker poesje heb je nog nooit gezien, hè, meester Guy?’ vroeg ze. De krulletjes ritselden knisperend terwijl ze zichzelf streelde. Hij maakte een verstikt geluid en ze lachte triomfantelijk.

‘Het is nu te laat, meester Guy!’ zei ze plagerig. ‘Je hebt je kans gehad. Nu moet je op je beurt wachten!’

Tom had inmiddels zijn broek op zijn enkels laten zakken. Mary zette haar handen op zijn schouders, trok zich met een klein sprongetje op, klemde haar armen stijf om zijn nek en sloeg haar benen om zijn middel. Ze droeg een halsketting van goedkope glazen kralen die tussen hen in geklemd bleef zitten. Het snoer brak en de glanzende kralen vielen langs hun lichaam naar beneden en rolden over de stenen tegels. Ze leken het geen van beiden te merken.

Guy keek met een vreemde mengeling van afgrijzen en fascinatie toe, terwijl zijn tweelingbroer het meisje tegen het stenen deksel van de sarcofaag van hun grootvader vastpinde en kreunend en met een rood gezicht begon te stoten. Het meisje beantwoordde zijn bewegingen en begon mauwende geluidjes te maken die steeds hoger en luider werden tot ze jankte als een jong hondje.

Guy wilde zijn blik afwenden, maar hij kon het niet. Hij bleef angstig en gefascineerd naar hen staren en zag dat zijn broer zijn hoofd achterover liet zakken, zijn mond opende en een angstaanjagende, gekwelde kreet uitstootte.

Ze heeft hem doodgemaakt! dacht Guy. Wat moeten we vader vertellen? Toms gezicht was vuurrood en glom van het zweet.

‘Tom! Is alles goed met je?’ Hij kon er niets aan doen; het was hem al ontvallen voor hij het wist. Tom draaide zijn hoofd om en grijnsde verwrongen tegen hem. ‘Beter dan ooit!’ Hij liet Mary zakken en stapte achteruit zodat ze weer tegen de kist geleund stond.

‘Nu is het jouw beurt,’ zei hij hijgend. ‘Zorg dat je je sixpence eruit haalt, jongen!’

Mary was ook buiten adem, maar ze lachte onvast. ‘Geef me een minuutje om op adem te komen en dan zal ik je een ritje laten maken dat je nog lang zal heugen, meester Guy.’

Op dat moment weergalmde er een scherp dubbel fluitsignaal door de luchtopening in het dak van de crypte en Guy sprong gealarmeerd en opgelucht naar achteren.

‘Dat is Dorry op het dak!’ riep hij uit. ‘Er komt iemand aan.’

Tom hupte eerst op de ene en toen op de andere voet op en neer, terwijl hij zijn broek aantrok en de veters dichttrok. ‘Wegwezen, Mary,’ snauwde hij tegen het

meisje. Ze kroop op handen en voeten rond om de gevallen kralen op te rapen.

‘Laat maar liggen!’ zei Tom, maar ze negeerde hem. Haar naakte billen waren roze op de plaats waar ze tegen de rand van de kist gedrukt waren geweest – hij kon de inscriptie op de kist op de witte huid bijna lezen en voelde een bespottelijke aandrang om te lachen. Hij greep Guy bij de schouder. ‘Kom mee! Misschien is het vader!’ Die gedachte gaf hun vleugels en ze renden de trap op, waarbij ze elkaar in hun haast verdrongen.

Toen ze de deur van de consistoriekamer uit tuimelden, zagen ze dat Dorian, verborgen tussen de klimop die de muren bedekte, op hen stond te wachten.

‘Wie is het, Dorry?’ vroeg Tom hijgend.

‘Zwarte Billy!’ riep Dorian met schrille stem. ‘Hij is net op Sultan de stal uitgekomen en heeft het pad genomen dat recht de heuvel oploopt. Hij zal hier zo zijn.’

Tom vloekte hartgrondig. Het was de zwaarste vloek die hij kende en hij had hem van Big Daniel Fisher, de bootsman van zijn vader, geleerd.

‘Hij mag ons hier niet vinden. Kom mee!’ Ze renden naar de stenen muur. Tom gaf Dorian een kontje om eroverheen te komen en vervolgens klommen hij en Guy eroverheen en trokken hun jongere broer omlaag in het gras.

‘Stil allebei!’ Tom snoof van het lachen en de opwindning.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Dorian. ‘Ik zag Mary naar binnen gaan. Heb je het met haar gedaan, Guy?’

‘Je weet niet eens wat het is.’ Guy probeerde de vraag te ontwijken.

‘Ik weet wél wat het is,’ zei Dorian verontwaardigd. ‘Ik heb het de rammen zien doen en de stieren en de hanen en Hercules de stier. Zó deden ze.’ Hij liet zich op handen en voeten zakken en gaf er een plastische imitatie van. Hij maakte pompende en steigerende heupbewegingen, stak zijn tong uit zijn mondhoek en liet zijn ogen afschuwelijk rollen. ‘Heb je dit met Mary gedaan, Guy?’

Guy bloosde hevig. ‘Houd daarmee op, Dorian Courtney! Versta je me?’ Maar Tom schaterde van plezier en drukte Dorian's gezicht in het gras. ‘Smerige apenkop die je bent. Ik durf er een guinje onder te verwedden dat je het beter zou kunnen dan Guy, haar of geen haar.’

‘Mag ik het de volgende keer proberen, Tom?’ smeekte Dorian met gedempte stem omdat zijn gezicht nog steeds in het gras gedrukt was.

‘Je mag het proberen als je wat meer hebt om het mee te proberen,’ zei Tom. Hij liet Dorian overeind komen en op dat moment hoorden ze hoefslagen op de heuvel.

‘Stil!’ zei Tom door zijn gegiechel heen. Ze gingen naast elkaar achter de muur liggen en probeerden hun ademhaling onder controle te krijgen en hun lachen te bedwingen. Ze hoorden de ruiters in handgalop naderen en zijn paard tot een wandeltempo

intomen toen hij de met grind bedekte grond vóór de ingang van de kapel bereikte.

‘Blijf liggen!’ fluisterde Tom tegen zijn broers. Hij zette zijn pet af en bracht zijn hoofd voorzichtig omhoog om over de muur te turen.

William Courtney zat op Sultan. Hij was een geweldige ruiter: de kunst was hem komen aanwaaien, misschien door een soort instinct dat hij door zijn Afrikaanse afkomst had meegekregen. Hij was lang en slank en meestal helemaal in het zwart gekleed. Behalve om zijn huiden haarkleur hadden zijn broers hem hierom de bijnaam gegeven die hij zo hartgrondig haatte. Hij was vandaag blootshoofds, maar meestal droeg hij een breedgerande, zwarte hoed die met een bosje struisvogelveren was versierd. Zijn hoge laarzen waren ook zwart, evenals het zadel en het hoofdstel van het paard. Sultan was een zwarte hengst die zó was geroskamd dat hij in het bleke zonlicht glom. Het paard en de ruiter zagen er schitterend uit.

Het was duidelijk dat hij kwam controleren hoe het er met de voorbereidingen voor zijn aanstaande huwelijk voor stond. Het huwelijk zou hier worden ingezegend in plaats van in de kapel op het landgoed van de familie van zijn bruid, want er zouden andere belangrijke ceremonieën volgen die alleen hier in de kapel van de Zeevaarder-Ridders konden worden gehouden.

Hij stopte voor de deur van de kapel, boog zich diep in het zadel voorover om naar binnen te kunnen kijken en reed toen langzaam langs de zijkant van het gebouw naar de deur van de consistoriekamer. Hij keek behoedzaam om zich heen en staarde toen recht in Toms richting. Tom verstijfde. Hij en zijn broers hadden bij de monding van de rivier horen te zijn om Simon en zijn bemanning te helpen met de zalmnetten. De losse arbeiders die William voor de oogst huurde, kregen bijna alleen zalm te eten. De vis was goedkoop en er was genoeg van, maar de arbeiders protesteerden tegen dit eentonige dieet.

De takken van de appelboom moesten Tom voor de scherpe blik van zijn broer hebben verborgen, want William steeg af en leidde Sultan naar de ijzeren ring naast de deur. William was verloofd met de middelste dochter van de Grenvilles. Het moest een schitterend huwelijk worden en hun vader had bijna een jaar met John Grenville, de graaf van Exeter, over de bruidsschat gemarchandeerd.

Zwarte Billy heeft haast om haar te krijgen, dacht Tom spottend, terwijl hij zag hoe zijn broer op de trap naar de kapel bleef staan om met de met lood verzwaarde rijzweep die hij altijd bij zich had, het stof van zijn glimmende rijlaarzen te slaan. Voordat hij de kapel binnenging, keek William nog één keer in Toms richting. Zijn huid was helemaal niet zwart, maar had een lichte amberkleur. Hij zag er eerder mediterraan dan Afrikaans uit, misschien Spaans of Italiaans. Zijn dikke, glanzende haar was echter pikzwart en glad achterovergekamd en opgebonden in een paardenstaart die met een zwart lint doorvlochten was. Met zijn smalle, rechte

Ethiopische neus en de glinsterende zwarte roefdierenogen was hij knap op een indrukwekkende, gevaarlijke manier. Tom was er jaloers op dat de meeste jonge vrouwen in zijn aanwezigheid in verwarring raakten en nerveus werden.

William verdween in de consistoriekamer. Tom stond op en fluisterde tegen zijn broers: 'Hij is weg! Kom mee! We gaan terug naar...' maar voordat hij zijn zin kon afmaken, klonk er een schreeuw vanuit de kapel.

'Mary!' riep Tom uit. 'Ik dacht dat ze weggerend was, maar het lekkertje is nog steeds binnen!'

'Zwarte Billy heeft haar te pakken,' bracht Guy hijgend uit.

'Nu komt er narigheid!' zei Dorian vrolijk en hij sprong op om beter te kunnen zien wat er gebeurde. 'Wat denk je dat hij zal doen?'

'Ik weet het niet,' zei Tom, 'maar we blijven er niet op wachten.'

Voordat hij haastig met hen door het steile ravijn de aftocht kon blazen, kwam Mary door de deur van de consistoriekamer naar buiten rennen. Zelfs op die afstand was duidelijk te zien hoe bang ze was. Ze rende alsof ze door een meute wolven werd achtervolgd. Even later stormde William achter het vluchtende meisje aan het zonlicht in. 'Kom terug, kleine slet!' Zijn stem was op de plaats waar ze gehurkt achter de muur zaten, duidelijk te horen. Maar Mary tilde haar rokken op en begon nog harder te rennen. Ze liep recht op de muur af waarachter de jongens zich verborgen.

Achter haar maakte William Sultans teugels los, sprong soepel in het zadel en stuurde de hengst in volle galop achter haar aan. Het paard en de ruiter haalden het rennende meisje snel in. 'Blijf onmiddellijk staan, smerige kleine hoer. Ik wil weten wat je uitgevreten hebt.' William leunde met de zware rijzweep in zijn rechterhand naar voren toen hij haar had ingehaald.

'Je gaat me vertellen wat je hier doet.' Hij sloeg met de zweep naar haar, maar Mary dook weg. Hij liet de hengst omdraaien om haar te volgen. 'Je zult niet ont-snappen, teef.' Hij had een wrede, ijskoude glimlach op zijn gezicht.

'Alstublieft, meester William,' gilte Mary, maar hij liet de zweep weer door de lucht suizen en ze dook weg met de lenigheid van een opgejaagd dier. Ze rende nu naar de kapel en zigzagde, achtervolgd door William, tussen de bomen door.

'Kom mee!' fluisterde Guy. 'Dit is onze kans.' Hij sprong overeind en rende, met Dorian achter zich aan, de steile helling van het ravijn af, maar Tom bleef gehurkt achter de muur zitten. Hij keek vol afgrijzen toe, terwijl zijn broer het rennende meisje weer inhaalde en boven haar in de stijgbeugels overeind kwam.

'Ik zal je leren om te luisteren, als ik zeg dat je moet blijven staan.' Hij haalde weer naar haar uit en deze keer raakte de zweep haar tussen de schouderbladen. Mary slaakte een luide kreet van angst en pijn en zakte op het gras in elkaar. Het geluid

van die schreeuw deed Tom huiveren en hij klemde zijn kaken op elkaar. ‘Niet doen!’ zei hij hardop, maar William hoorde hem niet.

Hij stapte uit de stijgbeugels en ging over Mary heen gebogen staan. ‘Wat voerde je in je schild, snol?’ Ze was gevallen in een warreling van rokken en blote benen en hij sloeg haar weer. Hij mikte op haar witte gezicht, maar Mary bracht een arm omhoog en ving de slag op. De zweep liet een vuurrode striem achter en ze snotterde en kronkelde van de pijn. ‘Doe me alstublieft geen pijn, meester William.’

‘Ik zal je tot bloedens toe slaan, net zolang tot je me vertelt wat je in de kapel deed, terwijl je bij je vette potten en pannen in de bijkeuken hoorde te zijn.’ William glimlachte ontspannen. Hij amuseerde zich.

‘Ik heb niets kwaads gedaan, sir.’ Mary liet haar handen zakken om hem te smeken en ze kon ze niet snel genoeg omhoogbrengen om de volgende slag af te weren die haar recht in het gezicht trof. Ze jammerde en het bloed stroomde over haar gezwollen wang en kleurde hem vuurrood. ‘Alstublieft. Doe me alstublieft geen pijn meer.’ Ze begroef haar gewonde gezicht in haar handen en rolde zich in het gras van hem vandaan. Haar rok kroop op en William glimlachte weer toen hij zag dat ze eronder naakt was. De volgende slag liet hij genietend op het zachte vlees van haar billen neerdalen. ‘Was je aan het stelen, teef? Wat deed je daarbinnen?’ Hij sloeg haar weer. De zweep liet een vuurrode striem op de achterkant van haar dijen achter en haar schreeuw sneed door Toms ziel.

‘Laat haar met rust, Billy, klootzak die je bent,’ flapte hij eruit. Hij werd overmand door medelijden en een gevoel van verantwoordelijkheid voor het gekwelde meisje. Zonder erover na te denken, was hij al over de muur geklommen en snelde hij Mary te hulp.

William hoorde hem niet aankomen. Hij ging helemaal op in het onverwachte plezier dat het straffen van de kleine slet hem schonk. De aanblik van de vuurrode striemen op haar witte huid, haar radeloos bewegende naakte armen en benen, haar wilde geschreeuw en de ongewassen dierlijke geur van haar lichaam wonden hem sterk op. ‘Wat voerde je in je schild?’ bulderde hij. ‘Vertel je het me nog of moet ik het uit je slaan?’ Hij kon zijn lachen nauwelijks bedwingen, terwijl zijn volgende slag een felrode striem op haar naakte schouders achterliet en hij de spieren onder de zachte huid van pijn zag verkrampen.

Tom ramde hem van achteren. Hij was een forse knaap voor zijn leeftijd en bijna even lang en zwaar als zijn oudere broer. Zijn verontwaardiging, zijn haat, de onrechtvaardigheid en de wreedheid van datgene wat hij zojuist had gezien en de herinnering aan de talloze keren dat Billy hem en zijn broers pijn gedaan en beledigd had, gaven hem extra kracht. En deze keer had hij het verrassingselement volledig aan zijn kant.

Hij trof Zwarte Billy in de onderrug, terwijl deze net op één been stond om het meisje in een betere houding te schoppen voor de volgende slag met zijn rijzweep. Zwarte Billy werd met zo'n kracht naar voren geworpen dat hij over zijn slachtoffer struikelde en languit over haar heen dook. Hij sloeg één keer over de kop, knalde met zijn hoofd tegen de stam van een appelboom en bleef verdoofd liggen.

Tom boog zich voorover en trok het bevende, snotterende meisje met een ruk overeind. 'Rennen!' zei hij tegen haar. 'Zo snel je kunt!' Hij gaf haar een duw. Mary had geen aansporing nodig. Ze rende, nog steeds snotterend en jammerend, het pad af en Tom draaide zich om naar zijn broer om diens woede te trotseren.

William ging rechtop zitten. Hij wist nog niet door wat of wie hij tegen de grond geslagen was. Hij drukte twee vingers in zijn dikke, golvende haar en toen hij ze terugtrok, waren ze besmeurd met bloed uit de kleine snee die hij door de klap tegen de boom had opgelopen. Toen schudde hij zijn hoofd en stond op. Hij keek Tom aan.

'Jij!' zei hij zacht en bijna vriendelijk. 'Ik had kunnen weten dat jij achter dit gedonder zat.'

'Ze heeft niets gedaan.' Tom was nog steeds te opgewonden en te kwaad om spijt van zijn impulsieve daad te hebben. 'Je had haar ernstig kunnen verwonden.'

'Ja,' stemde William in, 'dat was ook mijn bedoeling. Ze had het dubbel en dwars verdiend.' Hij boog zich voorover en raapte de rijzweep op. 'Maar nu ze weg is, zal ik jou ernstig moeten verwonden en ik zal het met het grootste genoegen doen.'

Hij liet de verzwaarde rijzweep met een dreigend geluid naar links en rechts door de lucht suizen. 'Vertel me nu eens, broertje, wat voerden jij en die kleine slet hier in jullie schild? Was het iets vies en smerigs wat onze vader zou moeten weten? Vertel het me nu maar, anders zal ik het uit je moeten slaan.'

'Over mijn lijk.' Dit was een van de favoriete uitdrukkingen van hun vader, maar ondanks zijn uitdagende houding had Tom bittere spijt van de ridderlijke impuls die tot deze confrontatie had geleid. Nu hij het verrassingselement kwijt was, wist hij dat hij hopeloos de mindere was. De talenten van zijn grote broer waren niet beperkt tot studeren. In Cambridge had hij voor King's College geworsteld en vrij worstelen was een sport zonder regels; alleen het gebruik van dodelijke wapens werd afgekeurd. Vorige lente had Tom gezien hoe William op de kermis in Exmouth de lokale kampioen, een beer van een man, gevloerd en op de grond vastgepind had nadat hij hem half gek geslagen en geschopt had.

Hij overwoog zich om te draaien en weg te rennen. Maar hij wist dat William hem met zijn lange benen, zelfs met zijn rijlaarzen aan, al binnen honderd meter ingehaald zou hebben. Er was niets aan te doen. Hij nam de bokshouding aan en bracht zijn vuisten omhoog, zoals Big Daniel hem had geleerd.

William lachte hem uit. ‘Bij Petrus en alle heiligen, het haantje wil terugvechten.’ Hij liet de rijzweep vallen, maar liet zijn armen langs zijn lichaam hangen, terwijl hij langzaam naar voren kwam. Plotseling schoot zijn rechtervuist uit. De stoot leek vanuit het niets te komen en Tom kon nog maar net achteruitspringen. Maar de vuist schampte zijn lip die meteen opzwol. Tom proefde onmiddellijk de zoute smaak van bloed in zijn mond en zijn tanden kregen een rode kleur alsof hij bessen had gegeten.

‘Daar gaan we dan! De eerste druppel bloed is gevloeid. Er zullen er meer volgen, een heleboel zelfs, voordat we hiermee klaar zijn.’ William maakte een schijnbeweging met zijn rechtervuist en toen Tom wegdook, hoekte hij met de andere naar Toms hoofd. Tom blokkeerde de stoot, zoals Big Daniel hem had voorgedaan. William grijnsde. ‘De apenkop heeft een paar trucjes geleerd.’ Maar zijn ogen vernauwden zich; hij had dit niet verwacht. Hij liet dezelfde vuist opnieuw uitschieten. Tom dook eronderdoor en greep zijn broer in een wanhopige tweehandige greep bij de elleboog. Intuïtief trok William zich terug en Tom maakte van zijn achterwaartse snelheid gebruik om naar voren te springen in plaats van weerstand te bieden en tegelijkertijd schopte hij wild naar zijn broer. Weer was William uit balans en een van Toms snelle trappen raakte hem recht in het kruis. Van pijn stootte William zijn adem sissend uit. Hij sloeg dubbel en greep zijn pijnlijke geslachtsdelen met beide handen vast.

Tom draaide zich bliksemsnel om en rende het pad af naar het huis. Hoewel zijn donkere gezicht nog verwrongen was van de pijn richtte William zich op toen hij zijn jongere broer zag wegrennen. Hij dwong zichzelf de pijn te negeren en zette de achtervolging in. Hij werd gehinderd door zijn kwetsuur, maar desondanks haalde hij de vluchtende Tom onverbiddeijk in.

Toen Tom de rennende voetstappen steeds dichterbij hoorde, keek hij over zijn schouder waardoor hij een meter voorsprong verloor. Hij hoorde zijn broer kreunen en het leek alsof hij diens adem in zijn nek voelde. Er was geen ontsnappen mogelijk; hij kon niet meer weggelopen. Hij liet zich op de grond vallen en rolde zich tot een bal op.

William was zo dichtbij en naderde zó snel dat hij niet kon stoppen. Hij kon Tom alleen ontwijken door over hem heen te springen. Dit lukte hem gemakkelijk, maar Tom draaide zich midden op het modderige pad om en greep Williams enkel. Hij hield hem met de kracht die zijn angst hem gaf, vast en zijn broer viel plat op zijn gezicht. Een ogenblik was hij hulpeloos. Tom krabbelde overeind en wilde net wegrennen toen zijn woede en haat het van zijn gezonde verstand wonnen.

Hij zag Zwarte Billy languit in de modder liggen en kon de verleiding niet weerstaan; voor het eerst in zijn leven was zijn oudere broer aan zijn genade overge-

leverd. Tom zette zijn rechtervoet naar achteren om uit te halen voor een harde schop. Zijn voet trof William op de zijkant van zijn hoofd, vlak vóór zijn oor, maar het resultaat was niet wat hij had verwacht. In plaats van buiten westen te raken, brulde William van woede en omklemde Toms been met beide handen. Met een ruk slingerde hij de jongen in de varens naast het pad, hees zich overeind en wierp zich op hem, voordat Tom zich kon herstellen.

Hij ging schrijlings op de borst van zijn broer zitten, boog zich voorover en pinde Toms polsen op de grond vast. Tom kon zich niet bewegen en kon amper lucht krijgen doordat Williams volle gewicht op zijn ribbenkast drukte. William hijgde en pufte nog, maar langzaam werd zijn ademhaling regelmatig en begon hij weer te glimlachen. Het was een verwrongen, pijnlijke glimlach.

‘Nu zul je boeten voor de lol die je hebt gehad, jongetje. Ik zal het je dubbel en dwars betaald zetten, dat beloof ik je,’ fluisterde hij. ‘Laat me even op adem komen, dan zullen we dit afhandelen.’ Het zweet druppelde van zijn kin op Toms opgeheven gezicht.

‘Ik haat je!’ siste Tom naar hem omhoog. ‘We haten je allemaal. Mijn broers, iedereen die hier werkt, iedereen die je kent – we haten je allemaal!’

William liet plotseling een van Toms polsen los en sloeg hem met de rug van zijn hand hard in het gezicht. ‘Al die jaren heb ik geprobeerd je manieren bij te brengen,’ zei hij zacht, ‘en je hebt er niets van geleerd.’

Tranen van pijn welden in Toms ogen op, maar hij wist toch nog een mond vol speeksel te verzamelen en in het donkere gezicht boven hem te spuwen. Het spatte op Williams kin, maar hij negeerde het. ‘Ik krijg je nog wel, Zwarte Billy,’ zei Tom op een gepijnigde fluistertoon. ‘Eens zal ik je krijgen.’

‘Nee.’ William schudde zijn hoofd. ‘Dat denk ik niet.’ Hij glimlachte. ‘Heb je nooit van de wet van de primogenituur gehoord, apenkop?’ Hij sloeg Tom met de vlakke hand hard tegen de zijkant van zijn hoofd. De ogen van de jongen werden glazig en er kwam bloed uit zijn ene neusgat.

‘Geef antwoord, broer.’ William haalde met de andere hand uit en sloeg Toms hoofd opzij. ‘Weet je wat dat woord betekent?’ Hij sloeg hem weer, nu met zijn rechterhand. ‘Geef antwoord, kleine rotzak.’

De volgende klap kwam van links en daarna weer van rechts tot er een ritme ontstond. ‘Wam’ met de rechterhand, ‘wam’ met de linkerhand. Toms hoofd rolde los heen en weer. Hij begon snel het bewustzijn te verliezen en de klappen bleven elkaar maar opvolgen.

‘De primogenituur...’ Wam!... ‘is het...’ Wam!... ‘recht’... Wam!... ‘van de eerstgeborene.’ Wam!

De volgende klap kwam vanachter Zwarte Billy’s rug vandaan. Dorian was hen

over het pad gevolgd en had gezien wat er met zijn lievelingsbroer gebeurde. De regen van slagen die op Tom neerdaalde trof Dorian even pijnlijk. Hij keek wanhopig om zich heen om een wapen te zoeken. Er lagen veel gevallen takken langs het pad. Hij pakte een droge tak op die zo dik als zijn pols en zo lang als zijn arm was en besloep William vanachteren. Hij was zo verstandig William niet te waarschuwen en hief de tak met beide handen hoog boven zijn hoofd. Hij mikte, verzamelde al zijn kracht en liet de tak toen zo hard op Williams hoofd neerdalen dat het hout in zijn handen brak.

Williams handen vlogen omhoog naar zijn hoofd en hij liet zich van Toms borst rollen. Hij keek naar Dorian omhoog en brulde toen: 'Het hele stinkende nest!' Hij kwam, zwaaiend op zijn benen, overeind. 'Zelfs de jongste bastaard.'

'Laat mijn broer met rust,' dreigde Dorian met een van angst bleek gezicht.

'Rennen, Dorry!' kraste Tom halfverdoofd vanuit de varens. Hij had niet de kracht om overeind te komen. 'Hij vermoordt je nog. Rennen!'

Maar Dorian hield voet bij stuk. 'Laat hem met rust,' zei hij.

William zette een stap in zijn richting. 'Weet je dat je moeder een hoer was, Dorian?' Hij glimlachte geruststellend en deed nog een stap naar voren, terwijl hij zijn hoofd losliet en zijn handen liet zakken. 'Dat betekent dat jij een hoerenjong bent.'

Dorian wist niet precies wat een hoer was, maar hij antwoordde woedend: 'Je mag niet zo over mijn mama praten.' In weerwil van zichzelf deed hij een stap naar achteren toen William dreigend op hem afkwam.

'Moederskindje,' zei William spottend. 'Nou, die hoer van een moeder van je is dood, kleintje.'

Dorians ogen stroomden vol tranen. 'Zeg dat niet! Ik haat je, William Courtney.'

'Ik zal jou ook manieren moeten bijbrengen, kleine Dorry.' Williams handen schoten uit en sloten zich om de nek van het kind. Hij tilde hem moeiteloos van de grond, terwijl Dorian naar hem schopte en klauwde.

'Manieren maken de man,' zei William. Hij pinde Dorian vast tegen de stam van de bruine beuk waaronder ze stonden. 'Je moet nog veel leren, Dorry.' Hij drukte zijn beide duimen zorgvuldig in de luchtpijp van het kind en staarde hem in zijn gezicht dat opzwol en paars werd. Dorians hielen traptten machteloos tegen de stam en hij krabde over Williams handen waarop rode strepen verschenen, maar hij gaf geen kik.

'Een addernest,' zei William. 'Dat zijn jullie, addergebroed. Ik zal jullie moeten verdelgen.'

Tom hees zich uit de varens omhoog, kroop naar zijn oudste broer toe en klemde zich aan zijn benen vast. 'Alsjeblieft, Billy! Het spijt me. Sla mij maar. Laat Dorry gaan. Doe hem alsjeblieft geen pijn. Hij wilde me alleen maar helpen.'